

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД КОСОВА – ОДЕЉЕЊЕ У МИТРОВИЦИ, у већу састављеном од судија: Милан Биговић, председник већа, Гордана Влашковић и Ferit Osmani, чланови већа, са стручним сарадником Родољубом Илићем, у кривичном предмету против оптуженог П.М. и М.М. , због кривичног дела Тешка телесна повреда из чл. 189 ст. 1 подстав 1.1. у вези са чл. 31 КЗРК, решавајући по жалби браниоца окривљеног П.М. – адвоката Дејана Васића и жалбе браниоца М.М. – адвоката Милоша Делевића, изјављене на пресуду Основног суда у Митровици К.бр.148/2015 од 12.06.2019.године, након одржане јавне седнице у смислу чл. 390 ЗКПК, већања и гласања, донета је **18.10.2019.**године, следећа:

П Р Е С У Д А

Усвајањем жалбе браниоца оптуженог П.М. – адвоката Дејана Васића **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Основног суда у Митровици К.бр. 148/2015 од 12.06.2019.године, у погледу правне квалификације дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што се оптужени П.М. и М.М. оглашавају кривим за кривично дело **Учешће у тучи из чл. 190 ст. 1 КЗРК**, и изриче им се кривична санкција:

Оптуженом П.М. казна затвора у трајању од **6 (шест)** месеци, у коју казну се урачунава време проведено у кућном притвору од 05.11.2014. до 05.12.2014.године,

Оптуженом М.М. изриче се казна затвора у трајању о **4 (четири)** месеца и истовремено одређује да се иста неће извршити у колико оптужени у року од **2 (две)** године не изврши друго кривично дело.

У осталом делу пресуда Основног суда у Митровици К.бр.148/2015 од 12.06.2019.године, остаје не измењена.

Жалба браниоца оптуженог М.М. – адвоката Милоша Делевића, се одбија као неоснована.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Митровици К.бр. 148/2015 од 12.04.2019.године, састављена 11.07.2019.године, оптужени П. и М.М. оглашени су кривим да су у саизвршилаштву извршили кривично дело Тешка телесна повреда из чл. 189 ст. 1 тадстав 1.3. у вези са чл. 31 КЗРК и изречена им је казна затвора: оптуженом П.М. у трајању од десет месеци у коју казну је урачунато време које је овај провео у кућном притвору од 05.11.2014. до 05.12.2014.године, о,00оптуженом М.М. у трајању од осам месеци и истовремено је одређено да се иста неће извршити у колико оптужени у року од две године не изврши ново кривично дело. Истом пресудом оптужени су обавезани да солидарно исплате трошкове кривичног поступка у износу од 170 евра, а на име судског паушала износ од по 50 евра, док је оштећени С.Б. упућен на грађанску парницу, ради остваривања имовинско-правног захтева.

Против првостепене пресуде жалбу су у благовременом року уложили:

Бранилац оптуженог П.М. – адвокат Дејан Васић, побијајући исту по свим законским основама, предложивши да се побијана пресуда укине и предмет врати на поновно суђење, или преиначи тако што ће се извршити преквалификација исте у правцу кривичног дела Учешће у тучи и примене одредбе о ублажавању казне из чл. 74 ст. 3 КЗРК,

Бранилац оптуженог М.М. – адвокат Миро Делевић, побијајући првостепену пресуду по свим дозвољеним основама, са предлогом да се његов брањеник ослободи од оптужбе, применом начела „In dubio proreo“, јер није доказано да је његов брањеник учинио кривично дело, односно да је зато само постојала основана сумња.

Тужилац Апелационог тужилаштва је дописом РРА/II бр.1050/2019 од 22.08.2019.године предложио да се жалбе бранилаца оптужених одбију као неосноване, а пресуда Основног суда у Митровици потврди.

Веће Одељења Апелационог суда у Митровици је одржало јавну седницу у смислу чл. 390 ЗКПК, на које су присуствовали оптужени и њихови браниоци, а у одсуству уредно обавештених: тужиоца Апелационог тужилаштва и оштећеног С.Б. .

Веће је након разматрања целокупних списа предмета Основног суда у Митровици К.бр. 148/2015, побијане пресуде, жалбених навода и предлога тужиоца Апелационог тужилаштва, нашло:

Жалба браниоца оптуженог П.М. је основана.

Испитујући побијану пресуду у делу на које другостепени суд пази по службеној дужности, Веће сматра да иста не садржи битне повреде одредаба из чл. 384 ЗКПК.

Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање у вези настанка и тока конфликтне ситуације и настале последице, односно тешке телесне повреде код оштећеног С.Б. , али са сигурношћу није утврђено ко је од учесника свађе и касније туче нанео тешку телесну повреду овде оштећеном критичном приликом.

Неспорно је да су у конфликту критичном приликом учествовали овде оптужени П. и оштећени С. , а из исказа осталих лица – сведока и друго оптужени М. (сведок А.Б.) и 3 до 5 лица (сведок Б.А.), односно већи број лица који су се ту нашли када је почео сукоб између оптуженог П. и оштећеног С. (сведок Г.Р.).

Да су директни учесници у тучи и оптужени П. и оптужени М. недвосмислено је првостепени суд утврдио на основу исказа сведокиње А.Б. , и с правом је првостепени суд исти прихватио као истинит обзиром да је тај исказ логичан, убедљив и у складу са осталим изведеним доказима и из којих јасно произилази да су овде оптужени извршили кривично дело за које су и осуђени.

Недовољно разјашњена и не утврђена чињеница, која је до краја судског поступка остала спорна односи се на лице које је нанело неспорну тешку телесну повреду оштећеном С. , и становиште оптужбе да су то у саизвршилаштву учинила браћа М. је не прихватљива и не доказана.

Кривично дело Тешка телесна повреда из чл. 189 ст. 1 подстав 1.3. у вези са чл. 31 КЗРК, на начин како је то у конкретном случају презентирано подигнутом оптужницом, представљало би деловање оптужених са директним умишљајем, односно да су извршиоци (П. и М.М.) били свесни свог дела и хтели његово извршење и наступање последице из тих радњи, а што све у овом предмету није на довољно јасан и убедљив начин утврђено.

Неспорно је да је критичном приликом 02.11.2014.године, око 02,00 сати у кафе-бару „Т...“ у Звечану, у свађи и потом тучи учествовало најмање пет лица (оптужени П. и М.М. , оштећени С. и 2 или 3 НН лица) са сведокињом А.Б. која је покушавала да спречи напад на оштећеног Санела, да је у тој тучи неспорно оштећени С. задобио тешку телесну повреду у виду нагњечења меких ткива главе, поткожног крварења у пределу очију и јагодице и потрес мозга, те да је при тако неспорно утврђеном чињеничном стању овде оптужени једино могу бити кривично одговорни за кривично дело Учешће у тучи из чл. 190 ст. 1 КЗРК, што се и основано истиче у жалби браниоца првооптуженог.

Веће сматра да су у радњама оптужених П. и М.М. испуњени сви елементи бића кривичног дела Учешће у тучи из ст. 1 чл. 190 КЗРК, а у недостатку и немогућности да се јасно утврди како и ко је од учесника туче нанео тешку телесну повреду оштећеном, а неспорно је да је та повреда оштећеном настала том приликом у тучи, не његовом кривицом и не на неки други начин деловањем других лица изван групе која је учествовала у свађи и тучи критичном приликом.

За кривично дело Учешће у тучи инкриминисана је само радња „учествовање“, без обзира на допринос учесника, да је из тих инкриминисаних радњи (учешће) настала последица у виду Тешке телесне повреде за неко лице, чиме се стиче кривична одговорност, у овом случају оптуженог П. и М.М. као непосредних и јасно утврђених учесника.

Веће сматра да извршеном преквалификацијом није нарушен принцип субјективног и објективног идентитета оптужнице и пресуде и тиме повреде из чл. 384 ст. 1 подстав 1.10. ЗКПК, јер се ово преиначење искључиво односи на дело – радње оптужених из подигнуте и правноснажне оптужнице, а које радње су неспорно утврђене на главном претресу у првостепеном поступку.

Веће налази да кривично дело Учешће у тучи може постојати као самостално кривично дело, односно и у ситуацији када друга лица нису оптужена и осуђена за кривично дело Убиства или Тешке телесне повреде, и у ситуацији када се није могло тачно утврдити ко је изазвао последицу као објективан услов за ово кривично дело, што је случај у овом предмету, и у таквој ситуацији се сви учесници туче сматрају одговорним извршиоцем кривичног дела у колико је чињеница учешћа доказана и та лица су предмет оптужбе.

Веће налази да је одбрана оптуженог М.М. таком целог кривичног поступка, и изнета у жалбеном поступку неоснована, и да је у супротности са јасно утврђеним чињеничним стањем које се односи на његове инкриминисане радње. Нема никакве сумње да је оптужени М. критичне вечери био у групи лица која учествују у тучи када је оштећени С. задобио тешке телесне повреде, то је потврђено сведочењем А.Б. , али и исказом оштећеног С. преко индиректног сазнања. Потпуно је не прихватљиво да оптужени М. остаје унутар кафе-бара, док сви присутни излазе ван због настале туче, чак и његова присутна девојка, у ситуацији када је његов млађи и физички слабији брат – окривљени П. у свађи и тучи изван кафе-бара, а из којих се све разлога и жалба његовог браниоца показује као неоснована,

Веће је приликом одлучивања о врсти и висини изречене кривичне санкције имало у виду да су оптужени извршеном преквалификацијом осуђени за лакше кривично дело него што је то подигнутом оптужницом, те ценећи све околности које је нашао првостепени

суд, и које Веће прихвата, али и ценећи појединачни допринос самог повода и учешћа у тучи, те сходно свим тим околностима Веће сматра да ће се изреченом кривичном санкцијом као у изреци пресуде у потпуности остварити сврха кажњавања предвиђена чл. 41 КЗРК, односно постизањем специјалне и генералне превенције, задовољење жртве, осуда друштва због извршеног кривичног дела, повећање морала и снажење поштовању права.

Имајући у виду изнето, а на основу чл. 398 ст. 1 подстав 1.4. ЗКПК, одлучено је као у изреци пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД КОСОВА - ОДЕЉЕЊЕ У МИТРОВИЦИ
Кж1.бр. 1034/19 од 18.10.2019.године.

СТРУЧНИ САРАДНИК
Родољуб Илић

ЧЛАНОВИ ВЕЋА:
1. Гордана Влашковић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Милан Биговић

2. Ferit Osmani